

Met deze richtlijnen wordt door de FSMA aangegeven hoe zij bij de uitoefening van haar controletaken, de toepassing van de bestaande regelgeving ziet met betrekking tot het aanbieden van bepaalde financieringsinstrumenten van financiële instellingen aan niet-professionele cliënten (zoals o.a. voorwaardelijk converteerbare schuldinstrumenten (*Contingent Convertible Instruments*, “CoCos”)). De richtlijnen zijn een reactie op de vaststelling dat financiële instellingen om hun kapitaalbasis te versterken, op de kapitaalmarkten bepaalde financiële producten uitgeven die een hoger rendement bieden dan de klassieke spaarproducten, maar die risicovoller en complexer zijn, en die beschouwd worden als in het belang van de financiële instellingen waarvan de kapitaalbasis wordt versterkt.

De richtlijnen geven onder meer aan dat CoCos niet geschikt zijn voor niet-professionele cliënten bij gebrek aan voldoende kennis en ervaring om de risico's met betrekking tot deze producten in te schatten. Verder worden aanbevelingen geformuleerd inzake het aanbod van en de dienstverlening met betrekking tot achtergestelde obligaties die deel uitmaken van het eigen vermogen en die kunnen worden afgeschreven of worden omgezet in aandelen, indien de onderneming niet langer levensvatbaar is of het voorwerp uitmaakt van een afwikkelingsprocedure.

Met betrekking tot financieringsinstrumenten die vatbaar zijn voor een *bail-in* beveelt de FSMA ten slotte ook aan dat er in de reclame melding wordt gemaakt van het *bail-in*-mechanisme en de daaruit voortvloeiende risico's.

R.F. en J.D.

Rechtspraak/Jurisprudence

EFTA-Hof 24 november 2014, Pb.C. 183 van 4 juni 2015

Sævar Jón Gunnarson / Landsbankinn hf.
Zaak: E-27/13

BANK – EN KREDIETWEZEN

Bankverrichtingen – Consumentenkrediet

BANQUE ET CRÉDIT

Opérations bancaires – Crédit à la consommation

Deze zaak betrof een consumentenkredietovereenkomst, gesloten ten tijde van richtlijn nr. 87/102/EEG van de Raad van 22 december 1986 betreffende de harmonisatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake het consumentenkrediet (de “richtlijn consumentenkrediet”).

In casu was deze kredietovereenkomst gesloten onder de vorm van een obligatie, waarbij naast de terugbetaling van het hoofdbedrag en de interesten, de lening gekoppeld was aan de evolutie van de consumentenprijsindex.

Een bijlage bij de overeenkomst hield een schatting in van elke terugbetaling van de lening en de daarbij gepaard gaande kosten, waarbij uitgegaan werd van een inflatiegraad van 0%, terwijl deze in werkelijkheid veel hoger lag.

Het Hof oordeelde dat wanneer een kredietovereenkomst gekoppeld is aan de consumentenprijsindex en de kosten van het krediet dus veranderen in overeenstemming met de inflatie, het niet in overeenstemming is met de richtlijn consumentenkrediet om de totale kosten van het aan de consument verleende krediet en het jaarlijkse kostenpercentage op basis van 0% inflatie te berekenen, indien de gekende inflatiegraad op het moment van het aangaan van de kredietovereenkomst niet gelijk was aan 0%.

Het Hof oordeelde dat op voorwaarde dat het beschermingsniveau waarin de richtlijn consumentenkrediet voorziet niet in gevaar wordt gebracht, het aan de nationale rechter is om de rechtsgevolgen van en de rechtsmiddelen tegen dergelijke onjuiste informatie te beoordelen.

Dit arrest blijft ook onder toepassing van richtlijn nr. 2008/48/EG van het Europees Parlement en de Raad inzake kredietovereenkomsten voor consumenten, die de richtlijn consumentenkrediet nr. 87/102/EEG vervangt, van belang, gezien deze een gelijkaardige verplichting inzake vermelding van het jaarlijkse kostenpercentage bevat (art. 10, 2., g)).

R.F. en J.D.

Sanctiecommissie van de Autoriteit voor Financiële Diensten en Markten 12 juni 2015, (www.fsma.be/~media/Files/sanc/fr/2015-06-12_abusdemarche.ashx?la=nl)

FINANCIEEL RECHT

Financiële markten – Marktmissbruik

DROIT FINANCIER

Marchés financiers – Abus de marché

Deze zaak betreft een inbreuk op de rechtsregels voor, enerzijds, misbruik van voorkennis (art. 25, § 1, al. 1, 1°, a) van de wet van 2 augustus 2002 betreffende het toezicht op de financiële sector en de financiële diensten (“wet van 2 augustus 2002”), en anderzijds, de verplichting tot het in kennis stellen van de FSMA door personen met leidinggevende functie bij een emittent, van transacties voor eigen rekening in aandelen die zijn uitgegeven door de emittent waarvan deze persoon deel uitmaakt (art. 25bis, § 2 van de wet van 2 augustus 2002).

De sanctiecommissie oordeelde *in casu* dat het plaatsten van een aankooporder, door een financieel directeur van een op Alternext genoteerde vennootschap voor 8.000 aandelen in de betrokken vennootschap, in opdracht van en voor rekening van de hoofdaandeelhouder van de

betrokken vennootschap waarvan de financieel directeur ook bestuurder was, en dit voordat de financiële gegevens van de betrokken vennootschap gepubliceerd waren, marktmisbruik uitmaakt.

De sanctiecommissie oordeelde dat gezien artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 augustus 2008 houdende nadere regels voor bepaalde multilaterale handelsfaciliteiten, Alternext uitdrukkelijk als “andere markt” aanduidt in de zin van artikel 25, § 3, eerste lid, 1° van de wet van 2 augustus 2002 de verbodsbepalingen van artikel 25, § 1 van de wet van 2 augustus 2002 van toepassing zijn op transacties met financiële instrumenten die toegelaten zijn tot de verhandeling op Alternext.

Zowel de financieel directeur als de hoofdaandeelhouder werden schuldig bevonden aan misbruik van voorkeuren. De hoofdaandeelhouder werd daarnaast, ook schuldig bevonden aan een inbreuk op artikel 25bis, § 2 van de wet van 2 augustus 2002 (meldingsplicht voor personen die *nauw gelieerd* zijn met een persoon met leidinggevende verantwoordelijkheid bij een emittent van financiële instrumenten in de zin van art. 2, 23°, d) van de wet van 2 augustus 2002).

R.F. en J.D.

5. INTELLECTUELE EIGENDOM, RECHT EN TECHNOLOGIE/DROITS INTELLECTUELS, DROIT ET TECHNOLOGIE

Grégory Sorreaux⁸

Rechtspraak/Jurisprudence

Cour de justice de l'Union européenne 3 septembre 2015

Affaire: C-125/14

MARQUES

Marque communautaire – Etendue de la protection – Marque renommée – Etendue géographique de la renommée

MERKEN

Gemeenschapsmerk – Beschermingsomvang – Bekend merk – Geografische omvang van de bekendheid

Dans un arrêt du 3 septembre 2015, la Cour de justice précise les conditions auxquelles une marque renommée peut faire obstacle à l'enregistrement d'une marque postérieure sur la base de la directive n° 2008/95/CE du 22 octobre 2008 rapprochant les législations des Etats membres sur les marques.

En l'espèce, Unilever, titulaire d'une marque communautaire *Impulse*, avait fait opposition à l'encontre d'une

demande d'enregistrement d'une marque hongroise « *be impulsive* », qu'elle considérait comme similaire à la sienne. Unilever invoquait à cet égard la renommée de sa marque antérieure.

L'Office hongrois fit droit à l'opposition d'Unilever et refusa l'enregistrement de la marque opposée. En degré d'appel, le titulaire de la demande d'enregistrement insista sur le fait qu'Unilever n'avait pas démontré la renommée de sa marque communautaire en Hongrie, mais uniquement dans certains pays de l'Union européenne. La juridiction d'appel interrogea donc la Cour de justice afin d'obtenir des précisions sur la notion de marque renommée et les conditions de son opposabilité.

Dans son arrêt, la Cour va d'abord rappeler qu'une marque communautaire jouit d'une renommée dans l'Union lorsqu'elle est connue sur une partie substantielle du territoire de l'Union européenne d'une partie significative du public concerné, lequel peut coïncider avec le territoire d'un seul Etat membre.

La Cour décide ensuite qu'il ne saurait être exigé du titulaire de cette marque qu'il apporte la preuve de cette renommée sur le territoire de l'Etat membre où la demande d'enregistrement de la marque postérieure a été déposée. Cependant, à défaut de renommée dans ce territoire, le titulaire de la marque antérieure peut bénéficier de la protection attachée à la marque renommée uniquement s'il s'avère « *qu'une partie commercialement non négligeable dudit public connaît cette marque, établit un lien entre celle-ci et la marque nationale postérieure, et qu'il existe, compte tenu de tous les facteurs pertinents du cas d'espèce, soit une atteinte effective et actuelle à la marque communautaire, soit, à défaut, un risque sérieux qu'une telle atteinte se produise dans le futur* ».

La Cour termine en insistant sur le fait que l'exigence de l'usage sérieux de la marque communautaire poursuit un objectif différent des dispositions relatives à la protection élargie conférée aux marques renommées. Les critères utilisés pour établir l'existence d'un usage sérieux ne sont donc pas pertinents pour établir la renommée d'une marque.

Cour de cassation 24 juin 2015

Affaire: P.15.0194.F

DROITS D'AUTEUR ET DROITS VOISINS

Dispositions communes – Généralités – Société de l'information – Lien Internet – Communication au public AUTEURSRECHTEN EN NABURIGE RECHTEN

Gemeenschappelijke bepalingen – Algemeen – Informatiemaatschappij – Hyperlink – Mededeling aan het publiek

⁸ Avocat Simont Braun.